

Hvorfor har de Konservative ikke sørget for at faa det ændret? Dertil vil jeg svare: I dette sidste Punkt staar der, at Udvalget skal undersøge, om det er formaalstjenligt at faa en saadan Adskillelse. Der staar ikke noget bestemt om, at man fra den Side, hvorfra Forslaget er fremsat i Aar, bestemte ønsker en Adskillelse. Man ønsker en Drøftelse i Udvalget af det formaalstjenlige i en saadan Adskillelse. Man lægger ogsaa fra Venstres Side megen Vægt paa Udvalgets Sættelse og anser det paa Forhaand som givet, at der i Udvalget vil være Flertal for en Adskillelse af Stat og Kirke. Vel hørte jeg det ærede Medlem sige, at man ikke kunde sige noget bestemt derom. Nej, jeg tror heller ikke, man kan sige noget bestemt om dette, men jeg vil gerne tilføje, at naar Venstre anser den Sættelse, Udvalget faar, for mindre heldig, hvorfor har vi saa ikke faaet et Ændringsforslag fra den Side? Jeg synes, jeg lige saa godt kan sige overfor Venstre: Hvorfor har man, hvis det er det, man har noget imod, ikke fremsat et Ændringsforslag om en forandret Sættelse af Udvalget? Det kan lige saa godt bebrejdes Venstre, som det kan bebrejdes os, at vi ikke har faaet det sidste Punkt i Forslaget forandret.

Med Hensyn til vort Samarbejde med Socialdemokratiet i denne Sag har jeg allerede udtalt mig; men jeg ønsker i Dag at udtale mig om Forholdet mellem Venstre og de Radikale. Jeg har jo set i Bladene, at der har været Tale om en Forlovelse mellem disse to Partier. Om det skal ske paa det kirkelige Omraade, er jeg klar over, at jeg ikke vil være med til Brylluppet, og jeg tror, der er mange indenfor Kirkefolket, som vil sige: Nej, dette, at Venstre slutter op med de Radikale som Følgesvende i Kirkepolitikken, det tager vi Afstand fra. Jeg tror heller ikke, det vil gavne hele vor Folkekirkes Stilling, thi vel ved jeg, at man fra den Side ikke taler om nogen Adskillelse, men det, man vil, er at gøre vor Folkekirke til et Samlingssted, hvor alt og alle skal have lige Ret, og denne Betragtning af vor Folkekirkes Forhold tror jeg rigtignok ikke, der er ret mange, som sympatiserer med, heller ikke af Venstres almindelige Vælgere.

Det ærede Medlem talte om, at de Kirkelove, som vi nu har faaet, skulde have Lov til at ligge og udvikle sig, deres Udvikling kunde man endnu ikke bedømme, de skulde vokse sundt og stille i det Liv, de forudsætter, og det Rum, der er indenfor Folkekirken. Det ønsker ogsaa vi, men jeg tror netop, at hvis man ikke gaar til Ned-

sættelse af et saadant Udvalg, vil den Vækst Venstre ønsker, blive forstyrret, man vil ikke kunne faa disse Kirkelove til at ligge og virke roligt. Det ærede Medlem har selv i Dag overfor den højtærede Kirkeminister paataalt de mange Embeders Ikke-Besættelse.

Jeg forstaar ikke den Stilling, som Venstre indtager i hele dette Spørgsmaal. Jeg har før sagt det, og jeg ønsker at sige det igen, at Venstre vist er enig med os om at ønske vor Folkekirke bevaret og Forholdet mellem Stat og Kirke bevaret. Men fra konservativ Side ønsker vi kun, at vor Folkekirke kan bevares paa den Grund, som vor Grundlov sikrer den Bevarelse paa. Hvis Venstre har videre-gaaende Ønsker, kan vi ikke gøre det Følgeskab. Netop af den Grund er det, at vi fra vor Side meget ønsker, at Udvalget nedsættes, og jeg beder alle, som kan dele disse Tanker med os, om at stemme for dette Forslags Vedtagelse her i Dag.

Gunnar Fog-Petersen: Som det vil være Tingets Medlemmer bekendt, har den højtærede Kirkeminister jo haft forskellige Opfattelser af dette Lovforslags Betimelighed under dets noget bugtede Gang gennem Tinget fra dets første Fremsættelse og indtil i Dag. Jeg vil atter minde om, hvad Ministeren udtalte i November Maaned 1925 ved Rigsdagssamlingens Begyndelse under Finanslovbehandlingen, at han ikke fandt nogen Grund til at genfremsætte dette Forslag, fordi den nuværende Regering — det er jo den samme, som vi har siddende i Dag — havde store sociale og økonomiske Forslag paa sit Arbejdsprogram, som den gerne vilde samle Rigsdagens Kræfter om og muligvis se at føre igennem. Ministeren sagde endvidere, at han ikke mente, Kirken var stedt i saa haard en Nød, at det var nødvendigt at lægge Beslag paa Rigsdagens Tid til Behandling af et Forslag, som vilde vække Lidenskaberne og derved lægge sig i Vejen for de store sociale og økonomiske Forslag. Endelig udtalte Ministeren sin store Betænkelighed ved, at et Forslag af saa stor Rækkevidde som dette skulde præsenteres en Tilfældighed ved Afstemningen her i Landstinget. Nu er det jo mærkeligt, at just som vi skal til at stemme endeligt om Forslaget, er der stadig, formoder jeg, store sociale og økonomiske Forslag fremme, som Regeringen ønsker at samle Rigsdagen om, saa at man altsaa ikke skulde vente, at den vilde sætte Forslag frem, der var egnet til at vække Splid i Rigsdagen og sætte Kræfter i Bevægelse, som kunde modarbejde Enigheden om store økonomiske Forslag.